

Beste,

Ik wil me eerst verontschuldigen dat ik er vandaag niet bij kan zijn maar ik wil toch graag mijn getuigenis brengen. De laatste 2 jaar heb ik ieder artikel dat verscheen rond het synodaal proces aandachtig gelezen en voelde me daarin gesteund en gesterkt hoe wij in onze Don-Bosco gemeenschap dit denkproces proberen te realiseren. Graag citeer ik hieruit een aantal passages, niet van mij maar van theologen en sociologen.

Zo schreef Jean-Baptist Rauscher, Dominicaan en docent moraalfilosofie aan de universiteit van Lyon het volgende:

Er moet een vernieuwingsbeweging op gang komen om de Kerk een nieuwe toekomst te bezorgen. Ook nu is er herbronning en vernieuwing mogelijk, er is altijd hoop. Het is nog niet te laat om de toekomst voor te bereiden, maar dan moet het anders. Er hoeft niet altijd een priester.

Enkele gevormde leken zijn voldoende om een lokale gemeenschap te trekken. De kerk is te traag en te weinig proactief. Zij bereid zich niet voor op de toekomst. Ze kijken de kat uit de boom en doen of ze het synodaal proces niet begrijpen.

Dat is één getuigenis.

Een volgende van dichterbij is deze van onze aartsbisschop Terlinden, verschenen in het christelijk tijdschrift Tertio.

We lezen: Aartsbisschop Terlinden wil af van een Kerk waarin de macht exclusief bij het priesterambt ligt en pleit voor herwaardering van het algemeen priesterschap. Er ligt een te grote machtsconcentratie bij de clerus. Het is niet gezond om alle macht bij enkele mensen te leggen. Een ambt in de Kerk is nooit exclusief. Het gewijde ambt is een teken van de aanwezigheid en de liefde van God voor zijn volk, maar is geen exclusiviteit. We moeten aanvaarden dat de positie van de Kerk zoals ze nu is, niet normaal is. Ze is geen machtskerk, maar dienstverlening.

Lieve mensen, is het nu juist dat niet waar wij hier dagelijks aan werken.

Hoe hypocriet van de aartsbisschop om dergelijke taal te spreken en anderzijds vernieuwende gemeenschappen te schrappen als parochie.

Ik ben zeer ontgoocheld over die beslissing maar ook strijdvaardig en overtuigd van ons geloof in deze gemeenschap en in een nieuwe toekomst voor de kerk.

De leuze van Kardinaal Cardijn was: zien, oordelen, handelen. Dat is wat wij hier doen.

Van harte, Freddy

Lieve mensen,

Mogen dromen over verbondenheid, geloof en liefde beleven in onze gemeenschap, dat heb ik al 25 jaar mogen doen, met veel voldoening. Het is zelfs mijn werk geworden!

Het is steeds een zoekende weg geweest om iedereen aan boord te houden en de verschillende gedachten en visies samen te brengen, wat soms een hele uitdaging was.

Maar leren luisteren en geloven in mensen, dat heb ik zeker in deze parochie mogen leren.

Over 't laatst keek nog eens de foto's door van de voorbije 20 jaar en ik stond verstomd hoeveel activiteiten en initiatieven we hebben kunnen en mogen beleven.

Dus vele dromen hebben we al samen mogen beleven, hoe fijn.

Nu kijken naar de toekomst, dat stemt me zeker hoopvol.

Ik durf zeker te geloven dat samen toekomst zien, samen op weg gaan, zeker een sterkte is van deze Don Boscogemeenschap. We zijn met veel drijvende krachten. Ook al ben ik van opleiding een boekhouder en hou ik me bezig met de centen, toch maak ik me echt geen zorgen over de fameuze 60.000€, wat zeer zeker een smak geld is om jaarlijks bijeen te krijgen. Het feit om gesteund te worden door zoveel mensen met zoveel ideeën is heel hartverwarmend en hoopvol voor de toekomst. Als we samen een toekomstweg zoeken, en we geloven hierin, wel dan zullen we die zeker vinden. We moeten nu een deel ballast achterlaten en kunnen volle kracht vooruit. Het is geloven in de kracht om "de beslissing" van het Bisdom om te vormen naar De bevrijding van Gods woord: waar 2 of meer in Zijn naam samen zijn, daar is Hij aanwezig. De toekomst ligt in onze handen, in jullie handen en zoals "de woordvoerder" steeds zegt, allez gasten, maak er iets moois van hé.

Van harte, Bart

Lieve mensen,

Er is een uitdrukking die zegt: *In dromen planten we de zadjes van de toekomst.* Ik wil graag mijn droom met jullie delen. Ik droom van een kerk waar iedereen welkom is, zonder voorwaarden. Van een kerk zonder hiërarchie, waar iedereen gelijkwaardig is. Ik droom van een kerk die de blijde boodschap niet enkel verkondigt maar er ook naar handelt. Van een kerk die zich niet beperkt tot haar vier muren maar met beide voeten in de maatschappij staat.

Ik droom van een kerk die haar horizon breed houdt, die openstaat voor nieuwe ideeën. Van een kerk die mensen inspireert en het beste in hen naar boven haalt. Ik droom van een kerk die niet enkel droomt maar ook doet. Wel lieve mensen, die kerk heb ik gevonden hier in de Don Bosco-gemeenschap. En ik ben er zeker van dat de zadjes van de toekomst hier in DonBosco zullen groeien en bloeien. Nu misschien meer dan ooit tevoren.

Van harte, Elke

Lieve mensen,

Een paar jaar geleden gingen we met verschillende mensen van de parochie op bezoek naar een geloofsgemeenschap in Nederland.

Op dat moment waren de gesprekken met het bisdom bij ons nog in volle gang. Het was een warme gemeenschap, een mooie viering, we werden goed onthaald. Toch maakte dit bezoek mij ook triestig: ze werden uit hun kerkgebouw gezet, de financiële middelen geraakten meer en meer op en je zag er vnl. oudere mensen. Deze gemeenschap zou naar mijn, ons gevoel, niet meer lang bestaan.

Het besluit van het bisdom is niet leuk, we hadden het anders gewild. Toch was het voor mij een hele opluchting om te horen dat we gewoon in het kerkgebouw konden blijven. Ik zag het al voor mij, elke zondag een viering in de feestzaal, het zou nooit hetzelfde zijn. Ik hou van onze kerk, de open deuren, het altaar in het midden, de prachtige glasramen, meestal lekker warm, veel licht, kijk om je heen en je ziet dat er in deze kerk geleefd wordt en dat iedereen er welkom is. Hier binnen komen, dat is voor mij thuiskomen. Het thuiskomen heeft natuurlijk ook te maken met de mensen die je ontmoet, altijd is er wel iemand die je welkom heet en tijd heeft voor een kort of lang gesprek.

De paasviering heeft mij positief geraakt, ik vond het heel hartverwarmend om een volle kerk te zien en niet alleen omdat het Pasen was maar ook omdat er steeds nieuwe mensen naar de vieringen komen, mensen die zich ook verbonden voelen met onze kerk.

Ouders van de achtjarigen die blijven “plakken”, naar vieringen komen, engagementen op zich nemen. Er komen ook meer kinderen naar de nevenvieringen.

Tijdens In Petto, krijg je heel veel fijne reacties van ouders, een moment van rust, echt samen zijn met het gezin. Elk jaar opnieuw maken jongeren een prachtige, persoonlijke vormselviering nadat ze 5 jaar op weg gingen, zichzelf, elkaar, hun geloof, ... ontdekten en zich inzetten voor goede doelen.

Een achtjarige die zijn doop bewust meemaakt, omringd door familie en vrienden. Dit zijn slechts enkele voorbeelden van wat er leeft in onze kerk, ik zou nog heel lang kunnen doorgaan maar onze getuigenis mocht niet langer dan twee minuutjes duren.

Mijn geloof: verder gaan zoals we bezig in de Geest van deze Don Bosco Kerk en alle andere dromen die er nu leven en in de toekomst nog zullen komen waar maken vanuit Liefde en Vertrouwen.

Van harte, Agna

Lieve mensen,

Graag zie ik steeds het positieve. Volgens mij heeft wel een reden dat deze beslissing er is gekomen en de reden is misschien wel dat hierdoor deze gemeenschap nog meer groeikansen krijgt om verder spiritueel te groeien. Persoonlijk droom ik van een geloofsgemeenschap waarbij de Christus energie, de liefde centraal staat. Liefde voor het leven, voor elkaar, voor de natuur, voor het Goddelijke.

Een gemeenschap waar ieder mag ervaren dat het licht, het goddelijk in zichzelf zit en dat liefde de enige weg is. Waar men mag geloven in het goede, het mooie, het speelse en waar men ook diepe dankbaarheid mag voelen.

Waar er plaats is om naast de meer klassiekere vieringen, voor meditaties en waar men kan groeien op spiritueel vlak. Waarbij we elkaar mogen aanmoedigen en stimuleren om ons hart volledig te openen en ons licht te laten schijnen. Waar we mogen zijn, bewust van onze kern, kern die liefde en licht is. Waar er éénheid kan ervaren worden, waar de Goddelijke energie duidelijk voelbaar is in en tussen de mensen. Waar er één hoofdleidraad is, de liefde.

Waar mensen dichterbij zichzelf kunnen komen en heel bewust in het leven staan met een nauwe verbinding met Moeder aarde en Vader in de hemel.

Waar kinderen aangemoedigd en bevestigd worden in hun geloof.

Waar er warmte heerst en oprechtheid.

Een plek waar mensen zich kunnen opladen met positieve energie en elkaar daarbij stimuleren en waarbij deze energie verder voelbaar is in het dagelijks leven.

Een plek waar ieder welkom is en er groot respect is voor ieders eigenheid.

Een plek waar de inspiratie van Jezus tastbaar aanwezig is, waar we ons sterk verbonden kunnen weten met Jezus en de Goddelijke energie.

Waar er hoop, liefde en geloof voelbaar is.

Van harte, Nathalie

Het besluit van het bisdom raakt mij natuurlijk, maar maakt mij niet hopeloos.

In de loop van de vele jaren dat ik mij al engageer in onze parochie en ja...ik zal zeker het woord parochie nog dikwijls blijven gebruiken, hebben we wel meerdere keren het bisdom wakker proberen te schudden.

Maar blijkbaar is het water beetje bij beetje dieper geworden.

In de jaren 70 kleurden we al buiten de lijntjes: eigentijdse vieringen, levensechte vieringen, jongeren- en kindervieringen.

In het lokaal dat we de naam 'Regenboog' gaven brachten we op vrijdagavond jongeren en ouderen samen voor een babbel, een luisterend oor, een helpende hand. Mensen van alle slag of je je gelovig noemde of juist niet. Je kreeg kans om onder de kerktoren jouw verhaal te doen, jouw muziek te beluisteren. Het waren unieke bijeenkomsten waar jong en oud naar uitkeek. Vele vriendschappen zijn hieruit ontstaan.

40 jaar geleden vormden we voor het eerst de jongeren niet meer op 12 jaar, maar op 17 jaar. Het bisdom was niet direct enthousiast....toen we volgelingen kregen in andere parochies en niet alleen in ons bisdom werd het min of meer geapprecieerd.

Dromen doe ik nog zeker en hoop op een toekomst waar we samen met kinderen, jong en minder jong, verder blijven vieren: het leven vieren zoals het is: met zijn vreugde, verdriet, bekommernissen, moeilijkheden...

Creatieve vieringen waar de bijbel op het leven wordt gelegd of het leven op de bijbel wordt gelegd.

Vieringen waar tekst, muziek, luisterliedjes, samen zingen, bidden, stilte, getuigenisseneen plaats krijgen. Ik hoop dat sacramenten een plaats blijven hebben.

Ik blijf geloven in deze parochie Ik gebruik het woord parochie weer....die kleur geeft aan mijn en jullie leven,

Geloven is als een kleurrijke regenboog vind ik, een regenboog die God in de wolken zet in het Bijbelverhaal van Noach. Het is een verbond van broeder- en zusterschap gespannen tussen mensen, een verbond tussen God en mensen.

Een kleurrijke boog, kleurrijk palet waar elke kleur, elke mens zijn plaatsje heeft, zijn plaatsje krijgt,

Dankbaar en gelukkig ben ik omdat we samen met vele lieve mensen een gelovige weg mogen gaan en ik hoop dat we dit nog vele jaren mogen en kunnen doen.

Van harte, Alis

Woordje bij de parabel van de zaaier – viering 7 april 2024

“Eens, zo begon Hij, ging een zaaier uit om te zaaien.” Mat.13, 1-9

Hij zei: ‘Een boer gaat naar zijn land om te zaaien. Hij strooit het zaad op het land, en een deel van het zaad valt op de weg. Dat wordt door de vogels opgegeten. Een ander deel van het zaad valt op harde grond vol stenen. Daar ligt maar een dun laagje aarde. Dat zaad komt wel snel op. Maar door die stenen kunnen er geen wortels in de grond groeien. Door de felle zon gaat het koren dood. Weer een ander deel van het zaad valt tussen het onkruid. Door het onkruid kan dat zaad niet groeien. Het krijgt geen ruimte en gaat dood. Maar een ander deel van het zaad valt in goede grond. Dat zaad levert goed koren op, met wel honderd of zestig of dertig graankorrels. Laat dat goed tot je doordringen!’

De parabel van de zaaier... een gelijkenis die ik jaarlijks vertelde aan mijn leerlingen van het derde en vierde leerjaar. We konden ons na het vertellen samen verwonderen over wie die zaaier wel zou kunnen zijn. ‘Vast geen slimme zaaier, als hij niet onmiddellijk de goede grond weet te vinden zodat er ook wat geoogst kan worden.’, klonk het wel eens. Zelf leerde ik van mijn godsdienstjuf indertijd dat God die zaaier was en dat alleen diegene die naar Zijn woord luistert voldoende oogst oplevert en later zal opgenomen worden in Zijn hemelrijk. Na bijna 30 jaar lesgeven en nu al enkele jaren met directeurs en leerkrachten op weg te gaan weet ik dat we allemaal zaaier zijn.

Toen ik het besluit van het Bisdom vernam was ik boos en teleurgesteld. Verdrietig ook. Is dat mijn Kerk? Is dat de Kerk waarin ik wil geloven? In gedachten stak ik de voorbijgangers meermaals een vuist op naar die zaaiers van het Bisdom. En dan dacht een boos stemmetje in mij: ‘Let maar op, ze zullen oogsten wat ze gezaaid hebben!’

Maar... zullen we dat niet allemaal? Want, zoals ik al zei... we zijn allemaal zaaiers.

Boos zijn en een vuist maken lucht misschien even op maar het zorgt zeker niet voor een goede oogst.

Ik stond deze week verscheidene malen stil bij het besluit, stil ook bij deze parabel, en vooral bij hoe het nu verder moet. Want ja, ik bleef eigenlijk wel heel graag deel uitmaken van dat parochielandschap.

Vandaag zie ik het zo: het is een beetje als met een tuincentrum waar zaaiers op zoek gaan naar de gewenste zaadsoort. Elk zaad vraagt zijn specifieke bodemsoort, een uitgebalanceerde bemesting, al dan niet een plek in de volle zon, veel of juist weinig water. En ook het snoeien nadien kent zijn specifieke regels

Of we in die zaaier nu God herkennen, of iemand van het Bisdom of een doodgewone leek zoals dat heet... elke zaaier zal toch rekening moeten houden met de specifieke noden en zorgen van het zaad dat zal uitgestrooid worden. Wie ervan overtuigd is dat er maar één soort goede grond bestaat zal veel zaadsoorten aan de kant moeten leggen alvorens een rijke oogst te kunnen binnenhalen. Dat levert dan vast en zeker uniforme tuintjes op waar alle bloemknopjes in dezelfde richting staan. Dat kan mooi zijn... zeker! Maar er zijn ook mensen die van kleurrijke tuintjes houden, met een groot assortiment aan planten en bloemsoorten... Ook die tuintjes kunnen mooi zijn.

Er bestaan nu eenmaal verschillende soorten zaaiers en verschillende zaadsoorten. Gelukkig maar... wat een rijkdom! Lezen we in het eerste verhaal van de Bijbel niet hoe God in zeven dagen een pracht van een wereld schiep. En nam God niet een hele dag de tijd om de aarde te bekleden met honderden plantensoorten? En nog een nieuwe dag om de dieren in de lucht te maken, en een dag voor de dieren op het land en in het water? En klonk niet aan het einde van elke dag hetzelfde refrein: En God zag dat het goed was?

Vandaag zie ik het zo: het parochielandschap kan bestaan uit uniforme groepjes waar de neuzen allemaal in dezelfde richting staan, met hier en daar een bonte lappendeken van wilde plantensoorten die hun kopjes in alle richtingen laten gaan... maar he... ze zoeken allemaal de zon, dat hemelse Licht dat leven geeft... en richting aan het leven. Met die ontluikende lente die in de lucht hangt heb ik vandaag er dus goede moed op. We blijven samen zaaien en we vertrouwen op de oogst die komt.

Beste kerkverantwoordelijke, begeleider, medegelovige,

Er was veel emotie zondag in de Don Bosco-kerk in Buizingen. De gevoelens waren al opgeroepen door een prachtige Palmzondagviering. De vreugde van de takjes en het blije onthaal, maar ook de pijn van het verraad, de verlatenheid, de weerstand en dan de onbegrensde overgave. Het was Jezus'weg; het is ook onze eigen en gedeelde levensweg; de weg van ons allen samen. Die samen-gedachte was mooi gesymboliseerd in een samen gedragen viering, met inbreng van jong en oud, man en vrouw, krachtig en minder sterk, een mooi beeld van samen evangelie beleven. Op het einde van de viering, zoals altijd wat praktische info. Heel wat info deze keer, want de Goede Week staat voor de deur en de Don Boscokerkdeur staat wijd open voor vieringen en voor vrije bezinning, gebed, wake, de ganse week.

En dan wordt de brief van het vicariaat gelezen met de beslissing dat wij (de Don Boscoparochie) buitengesloten worden. Even wordt er in de tekst gesuggereerd dat het een tweezijdige overeenkomst is. Niets is minder waar, wij zijn helemaal geen vragende partij om buiten de Kerk te functioneren, integendeel. Want hoeveel pijnpunten die Kerk ook vertoont (we moeten er niet naar zoeken), ze draagt ook het gezicht van Jezus en daar willen we graag bij aansluiten. Verbijstering alom, bij alle aanwezigen; onbegrijpelijk. Hoe kan dat? Hier en daar vloeien er tranen, worden zakdoeken boven gehaald. Meen je dat nu? Een parochie waar zoveel gebeurt op alle vlakken, liturgie, aandacht voor armen, alleenstaanden, jongeren en kinderen, waar plaats is voor religieuze verdieping, zorg voor de natuur en zoveel meer. Zoveel inzet en gedrevenheid van mensen, veel enthousiaste jonge gezinnen ook. Een plek waar zoveel mensen van ver en dichtbij zich gelovig thuis en verbonden voelen... Gaat de kerkleiding daar een stok in gooien? Natuurlijk weten en beseffen wij allen dat er op het vlak van sacramenten in Don Bosco buiten de kerkelijke lijntjes gekleurd wordt, al vele jaren trouwens. Maar zijn de kerkelijke regels dan de kern van ons geloof? Gaat het daarover? En dan lees ik in Tertio bv mooie gedachten over een open minded Kerk, waarin vertrouwen heerst en ruimte. Zie bv. het interview met Pascal Gielen in Tertio van 28 februari, vertrouwen als basis van geloof. En dan lees ik op Kerknet inspirerende artikels over het synodaal proces. Wat moet ik daarmee, als de realiteit andere signalen geeft?

En wat ik me afvraag. Hoe kan een instituut, dat momenteel zo onder de druk van het seksueel misbruik door geestelijken lijdt, tegenover zichzelf verantwoordelijk dat ze toch nog op haar machtspositie gaat staan? In de media wordt zo vaak de vraag gesteld wat de Kerk nog kan doen tegenover de slachtoffers van misbruik. Eerlijk, ik denk dat de Kerk de pijn van de slachtoffers sowieso niet meer kan helen, maar evenzeer meen ik dat de Kerk een waardevol signaal van erkenning en schuldbesef zou geven, als ze zich nederig zou opstellen en zich zou ontdoen van alle macht, want juist macht is de voedingsbodem van misbruik. Soms vraag ik me af of de Kerk zich voldoende bewust is van de ingebouwde machtsstructuren die eeuwen

oud zijn, maar nog steeds gelden. Het eeuwig durende priesterschap (ongeacht eventuele misdrijven) en breder de hele sacramentenleer is daar een voorbeeld van.

Vertrouwen en ruimte geven aan mensen is precies het tegenovergestelde van machtsge(mis)bruik. Het onlosmakelijke gevolg van vertrouwen geven is diversiteit. Laat er maar verscheidenheid zijn in geloofsbeleving. Waarom wordt diversiteit door de Kerk trouwens gezien als een gevaar, een bedreiging en niet als een rijkdom? Dat begrijp ik niet. Diversiteit omarmen is kansen geven aan mensen om zich religieus aangesproken en verbonden te voelen. Als mensen zich goed voelen bij de traditionele priesterliturgie, prima. Maar laat er ook ruimte zijn voor andere uitings- en belevingsvormen, waarin gemeenschappen ook zonder priester, eucharistie beleven, samen. " Samen" is trouwens het basisprincipe waarop de Don Bosco-parochie stoelt. Samen voorkomt klerikalisme en staat garant voor echtheid. "Waar er 2 of meer in mijn naam samenzijn, daar ben ik in hun midden." Is dat niet de meest vertrouwvolle boodschap die Jezus ons gaf?

Ik vind het onbegrijpelijk dat in dergelijke doorleefde en bezielde lekungemeenschappen als Don Bosco Buizingen door de kerkleiding ingegrepen wordt, terwijl parochies die lijden aan hun priester (om welke reden ook), jarenlang zonder enige tussenkomst van de verantwoordelijken als een lege doos functioneren en uiteindelijk doodbloeden?

Waar ligt de prioriteit? Dat is voor mij de kernvraag. Ik wil het niet per definitie tegenover elkaar plaatsen, maar als de kerkelijke regels voorgaan op het geloof dat tastbaar en voelbaar aanwezig is, dan ben ik heel ontgoocheld.